

NATON SALAISET ARMEIJAT JA TERRORISMI

Kolmas elokuuta 1990 Italian silloinen pääministeri Giulio Andreotti vahvisti koodinimellä "Gladio" – latinankielinen sana miekalle – kulkevan salaisen armeijan olemassaolon maassa. Andreottin todistus Italian senaatin komitean kuulemistilaisuudessa oli shokeeraava ja aiheutti maassa skandaalin, sillä oli syytä epäillä salaisen armeijan manipuloineen maan poliittista elämää terroritekojen avulla.

Andreotti paljasti salaisen Gladio-armeijan olleen piilotettuna Italian puolustusministeriöön armeijan salaisen palvelun SISMI:n alaosastona. Kenraali Vito Miceli, armeijan salaisen palvelun entinen johtaja, ei voinut uskoa Andreottin paljastaneen operaation, olihan hän itse istunut vankilatuumion kieltäytyttyään paljastamasta tai kommentoimasta armeijan olemassaoloa. Italian armeijan vuonna 1959 laatiman dokumentin mukaan salaisella armeijalla oli kaksiosainen strateginen tehtävä: toimia eräänlaisena linjojen taakse jäävänä ryhmänä neuvostovalloituksen jälkeen ja aloittaa sissivastarinta miehitytyillä alueilla sekä maan sisäisten operaatioiden toteuttaminen "häätälanteissa".

Armeijan salaisen palvelun käsitykset siitä, mikä olisi "häätälätilanne", olivat hyvin tarkkoja kylmän sodan aikaisessa Italiassa. Päätehtävänä oli keskittyminen Italian kommunististen ja sosialististen puolueiden vahvistuvaan asemaan. Molempien puolueiden silloisena teh-

tävänä oli Naton heikentämisen "sisältä päin". Felice Casson oli italialainen tuomari, joka tutkimuksillaan pakotti Andreottin ottamaan kantaa Gladioon. Hän sai selville, että salainen armeija oli tehnyt yhteistyötä äärioikeistolaisen terroriryhmien kanssa, tarkoituksenaan varautuminen "häätälanteisiin". Salaisen poliisin varustamina terroristit toteuttivat pommi-iskuja julkisilla paikoilla, syyttivät niistä vasemmistoryhmiä ja saivat salaiselta poliisilta suojan syytöksiltä. "Siviilejä, kansaa, naisia, lapsia, viattomia ja tuntemattomia vastaan piti hyökätä. Uhrit olivat kaikki erilaisten poliittisten asetelmien ulkopuolella", selitti äärioikeistolainen terroristi Vincezo Vinciguerra Cassonille "jännitteen taktiikkaa". "Syy oli yksinkertainen. Heidän oli määrä pakottaa Italian kansa vaatimaan valtiolta parempaa turvallisuustilannetta. Kaikkien veritekojen ja pommistusten taustalla on tämä logiikka, eikä teoista rangaista, koska valtio ei voi tuomita tai vapauttaa

itseään vastuusta näistä tapahtumista."

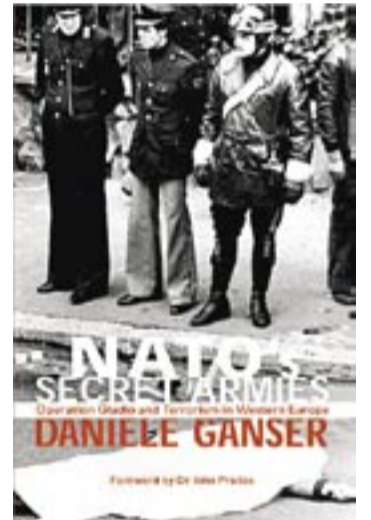
EI KOMMENTTIA NATOLTA TAI CIA:LTA

Tutkimuksen kohteena on se, kuinka voimakkaasti Nato ja USA:n tiedustelu tukivat ja varustivat terroria Italiassa heikentääkseen vasemmiston asemaa kylmän sodan aikana. Kenraali Gerardo Serravalle, joka johti Italian salaista Gladio-armeijaa vuodesta 1971 vuoteen 1974, vahvisti, että salainen armeija voisi siirtyä puolustavasta, valloituksen jälkitilanteeseen keskittyvästä toiminnasta hyökkäävään toimintaan eli sisällissotaan.

Italian senaatti päätti tuoda asian vielä selvemmin esille. Vuonna 2000 valmistuneen raporttinsa se päätti seuraavasti: "Italian hallintoon kuuluvat henkilöt organisoivat tai tukivat veritekoja, pommi-iskuja ja sotilasoperaatioita, ja viime aikoina on saatu selville, että nämä henkilöt ovat olleet myös osa Yhdysvaltojen tiedustelua." Siitä asti kun tapaus tuli julkiseksi vuonna 1990, tutkimukset ovat edenneet hyvin hitaasti, johtuen pääosin tutkijoiden hyvin rajoitetusta pääsystä asiaa koskeviin dokumentteihin, sekä Naton ja CIA:n haluttomuudesta kommentoida tapausta millään tavalla. Viides marraskuuta 1990 Naton tiedottaja totesi uteliaalle lehdistölle: "Nato ei ole koskaan

harkinnut sissisotaa tai erilaisia laittomia operaatioita." Seuraavana päivänä Naton viranomaiset myönsivät edellispäivän lausunnon olleen valheellinen ja lisäsivät, ettei sotilasliitto kommentoi armeijan salaiseksi luokittelemia asioita. Seitsemäs marraskuuta Naton korkea-arvoisin komentaja Euroopassa, USA:n kenraali John Galvin, piti suljettujen ovien takana tiedotustilaisuuden Naton suurlähettiläille yhdessä Naton korkea-arvoisimman siviiliviranomaisen ja silloisen pääsihteerin Manfred Wörnerin kanssa. "En odottaisi kovin monia kysymyksiä koska kyseessä on salainen organisaatio", järkeili vanhempi Natodiplomaatti, joka halusi pysyä nimettömänä. "Kaikki mahdolliset kytkökset terroristijärjestöihin haudattaisiin varmasti hyvin syvälle."

CIA:n entinen johtaja William Colby vahvisti muistelmissaan salaisten armeijoiden asettamisen Eurooppaan olleen "tärkeä ohjelma" CIA:lle. Ohjelma käynnistyi toisen maailmansodan jälkeen täyden hiljaisuuden vallitessa. Pääsy tietoon oli rajoitettu "pienimmälle mahdolliselle joukolla kaikkein luottavimpia ihmisiä Washingtonissa ja Natossa" sekä kohteena olevissa maissa. Silti ollessaan Italiassa vuonna 1990 entinen CIA:n johtaja amiraali Stansfield Turner kieltäytyi vastaamasta kaikkiin vaikeisiin kysymyksiin koskien

Gladio-armeijaa. Haastattelijan vaatiessa kunnioitusta terrorismin uhreja kohtaan Stansfield repi mikkinsä irti vihaisena ja huusi: "Sanoin, ei kysymyksiä Gladiosta!" Tämän jälkeen haastattelu oli ohi.

PROTESTI EU:LTA

Jos Neuvostoliitto olisi valloittanut Italian, salaiset antikommunistiset joukot olisivat toimineet vihollislinjojen takana ja vahvistaneet paikallista vastarintaa. Sen tehtävänä olisi ollut myös alasmuttujen lentäjien evakuointi ja neuvostojoukkojen tuotanto- ja muonituskeskusten sabotointi. Salaisten armeijoiden paljastuksen yhteydessä EU-parlamentti esitti ankaraa kritiikkiä epäilllen armeijoitten olleen osallisia manipulaatioon ja terrori-iskuihin. Italian edustaja Falqui aloitti

1966 Väinö Leskisellä oli hymykuoppa leuan kärkeä, hän oli hurmuri ja kansanjohtaja. Kekkonen sanoi Paasikivelle että Leskinen on kovasti itseään täynnä. Leskinen taisteli vuosikautia Kekosta vastaan kunnes vuonna 1966 teki täyskäännöksen. Kekkonen nimitti hänet ulkoministerikseen ja pani kantamaan muovista viinakassiaan.

1971 Presidentti Urho Kekkonen teki valtiovierailun Turkkiin ensimmäisenä pohjoismaisena valtionpäämiehenä Kaarle XII:n jälkeen. Hävittyään Pultavan taistelun Kaarle joutui pakomatallaan puolivahingossa Turkkiin, jossa sulttaani suurpoliittisista syistä ottikin hänet ystävällisesti vastaan. Hän viihtyi siellä viisi vuotta ja vasta sitten palasi ratsain ja useita kertoja hevosta vaihtaen Euroopan halki takaisin Ruotsiin, jossa Iso viha paraikaa hävitti Suomen puolta.